

Arrest

nr. 203 997 van 18 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. KLAPWIJK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 10-09-1992 in Adi Merho, district Mai Mine, Eritrea. U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. Toen u 2 jaar oud was is uw vader gesneuveld en heeft uw moeder beslist om naar Soedan te gaan aangezien het leven moeilijk was in Eritrea. Van uw 2 jaar tot uw 8 jaar woonde u en uw familie in Port Soedan, waarna jullie verhuisde naar Khartoem en woonde in de wijk Mai Goma, ook gekend als Merkez Sadi, in de straat Pash Dar. U bent niet naar school gegaan. U bent traditioneel gehuwd met H.M.M. (CG nummer: 1711374). U heeft nog geen kinderen, maar uw vrouw is momenteel zwanger. U had een moeilijk leven in Soedan. U had een verblijfsdocument waarmee u zich kon verplaatsen, maar de politie heeft dit afgenomen in januari 2016. In Soedan werd u meerdere keren gearresteerd door de politie en werd u soms 5 dagen, soms een week vastgehouden.

Ze vroegen naar uw verblijfsvergunning, zeiden dat die niet meer geldig was en dan moest u geld betalen. Soms zeiden ze dat ze u zouden deporteren naar Eritrea. U vreest bij terugkeer naar Soedan dat ze u zouden deporteren naar Eritrea en u werd ook onder druk gezet om u te bekeren naar de islam, onder andere door de werkgever van het hotel waar u werkte als ober. U mocht nergens binnen als u uw ketting met een kruisje aan had. U vreest bij terugkeer naar Eritrea dat u gearresteerd en opgesloten zal worden en zal gedwongen worden soldaat te worden. U verliet Khartoem in januari 2016. U bent met de auto naar Libië gereisd, waar u zo'n half jaar bleef. U bent met de boot de zee overgestoken naar Italië, waar u een asielaanvraag indiende en verbleef tot februari 2017. U bent nadien, in het kader van het Europese relocatieprogramma, op 17-02-2017 met het vliegtuig vertrokken naar België, waar u dezelfde dag aankwam en asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U gevraagd of u de Eritrese nationaliteit heeft, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 3). U gevraagd wat uw etnie, uw stam is (gehoorverslag CGVS, p. 3), antwoordde u **Tigre**. U geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingen (verder DVZ) zei dat u etnisch Tigrinya bent, verklaarde u dan plots Tigrinya te zijn. U gevraagd of u Tigre of Tigrinya bent (gehoorverslag CGVS, p. 4), verklaarde u Tigrinya. U gevraagd waarom u dan eerst Tigre zei, verklaarde u dat 'dat heel veel op elkaar lijkt, Tigre en Tigrinya'. Uw verklaring dat 'Tigre en Tigrinya op elkaar lijken' als verklaring waarom u eerst Tigre zei, weet geenszins te overtuigen gezien verwacht mag worden dat u deze uit elkaar kan halen als u werkelijk heel uw leven etnisch Tigrinya bent geweest. Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, worden de Tigrinya-sprekers in Eritrea Tigrinya genoemd, maar worden de Tigrinya-sprekers in Ethiopië Tigray genoemd: er wonen Tigray die Tigrinya spreken in het noorden van Ethiopië in de Tigray-regio. Tigre is een aparte etnie in Eritrea die de taal Tigre spreekt, een zuster taal van het Amhaars en het Tigrinya. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u moeite heeft om de etnies Tigre, Tigray en Tigrinya te onderscheiden. **Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen uiterst opmerkelijk zijn en ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde etnie, namelijk Tigrinya.**

U gevraagd waar u bent geboren in Eritrea (gehoorverslag CGVS, p. 4), verklaarde u Adi Merho. U gevraagd of u er nog familie heeft wonen in Eritrea, antwoordde u ontkennend. U gevraagd of u nog contact heeft met familieleden, kennissen, of andere personen in Eritrea, antwoordde u ontkennend en verklaarde u "nooit gebeld". U gevraagd waar dat ergens is in Eritrea, Adi Merho (gehoorverslag CGVS, p. 5), verklaarde u dat het twee uur te voet is vanaf de stad Mai Mine en dat het in zoba [grootste administratieve indeling in Eritrea, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier] 'Debub' ligt. U gevraagd hoe u dat weet, verklaarde u dat u een oudere zus had die u dit vertelde, maar dat u het zelf niet weet. U gevraagd hoe uw zus dit weet, verklaarde u dat zij wat ouder is, dat uw moeder haar dit soort dingen vertelde. U gevraagd of uw zus en moeder uit eigen ervaring weten, van toen ze nog in Eritrea woonden, dat Adi Merho in zoba Debub ligt, antwoordde u bevestigend. U opnieuw gevraagd of ze dit weten van toen ze nog in Eritrea woonden, antwoordde u bevestigend. U gevraagd of jullie vertrokken zijn in 1994 [uit Eritrea], antwoordde u bevestigend. U geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u zegt dat uw moeder en zus dit weten van toen ze nog in Eritrea woonden, aangezien de naam 'zoba Debub' nog niet bestond voor 1996, dat het veranderd is sinds 1996, verklaarde u dan plots het niet te weten, dat ze het misschien gehoord hebben. U geconfronteerd met het feit dat u nu iets anders zegt dan even ervoor, verklaarde u dat u dit niet zo bedoelde. U gezegd dat het u 2 keer gevraagd werd (gehoorverslag CGVS, p. 6), verklaarde u dat u gezegd heeft dat uw moeder en zus hierover praatten toen u in Soedan was. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn en u uw verklaringen aanpast naargelang de informatie die u gegeven wordt [dat u enerzijds tot tweemaal toe zegt dat uw moeder en zus wisten dat uw dorp in Zoba Debub lag van toen ze nog in Eritrea woonden, en anderzijds zegt dat u het zo niet bedoelde, dat ze hierover praatten in Soedan].

Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, werd Eritrea pas in 1996 administratief ingedeeld in zoba's, en bestond de naam zoba Debub pas sinds 1996. Vóór 1996 lag Adi Merho in de provincie Seraye, zo blijkt uit de beschikbare informatie. Dat u dan zegt dat uw moeder en zus wisten dat het zoba Debub was van toen ze daar nog woonden, hoewel deze indeling nog niet bestond vóór 1996 en jullie vertrokken zijn uit Eritrea in 1994, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit.

U gevraagd waarom u samen met uw moeder en zus Eritrea verliet in 1994 (gehoorverslag CGVS, p. 6), verklaarde u dat uw vader overleden was en uw moeder jullie heeft meegenomen, maar dat ze de exacte reden u nooit verteld heeft. U gevraagd hoe het komt dat uw vader overleden was, verklaarde u dat hij is omgekomen in het leger. U gevraagd in welk leger, verklaarde u dat hij een vrijheidsstrijder was. U opnieuw gevraagd in welk leger, **verklaarde u het niet te weten**. U gevraagd bij welke groepering of beweging hij dan was aangesloten, verklaarde u dat u alleen weet dat het voor de bevrijding van Eritrea was. U gevraagd hoe uw vader werd gedood, wat er gebeurde, verklaarde u het niet te weten. U gevraagd hoe het komt dat u daar zo weinig over weet, verklaarde u dat uw moeder is overleden toen u nog jong was, dat u het nooit hebt kunnen vragen, dat u beter had kunnen weten als ze nu nog in leven was. U geconfronteerd met het feit dat u wel weet dat de rivier Alec dicht bij uw dorp stroomt, maar u dan niets weet over uw eigen vader [u verklaarde eerder dat er een rivier Alec bij Adi Merho stroomt, en dat u dat hoorde van uw moeder en zus], verklaarde u vaagweg dat het dat is wat u gehoord heeft tijdens gesprekken en dat u dat van de rivier niet gevraagd heeft. **Het dient opgemerkt te worden dat u uiterst weinig weet te vertellen over uw vader**. Uw verklaring dat u niet veel weet omdat u jong was en uw moeder is overleden, weet geenszins te overtuigen, gezien u wél blijkbaar te horen kreeg van uw zus en moeder dat Adi Merho in zoba Debub was gelegen, wél te horen kreeg dat Adi Merho op 2 uur wandelen was van Mai Mine en wél te horen kreeg dat er een rivier Alec naast Adi Merho stroomde, wat toch eerder banale weetjes zijn in vergelijking met - op z'n minst enige - kennis over hoe uw eigen vader precies is overleden, dan wel enige kennis over de beweging voor dewelke uw vader zou gestreden hebben.

U gevraagd of het niet gemakkelijker was om te blijven in de omgeving van uw geboortedorp hoewel uw vader was overleden, gezien u daar misschien nog kennissen ofzo had, verklaarde u dat u de reden van haar vertrek niet kent, waarom ze jullie meegenomen heeft, dat het leven in Soedan niet makkelijk is en dat ze zei dat het beter was in Soedan dan in Eritrea (gehoorverslag CGVS, p. 7). U later tijdens het interview gevraagd wanneer Eritrea onafhankelijk werd (gehoorverslag CGVS, p. 23), verklaarde u "in 1991" en zei u dat het als land bekend werd in 1993. U gevraagd waarom uw familie dan juist weg ging wanneer Eritrea onafhankelijk is geworden, of er dan geen goede vooruitzichten waren, verklaarde u dan plots dat u denkt dat uw moeder dat heeft gedaan zodat jullie niet naar Sawa moesten gaan, daar men voor de 12e klas of graad naar Sawa moet voor de militaire training. Er kan ten eerste opgemerkt worden dat uw verklaringen weinig coherent zijn: u verklaarde namelijk eerst dat u de reden van jullie vertrek uit Eritrea niet kende, en later -na de pauze – verklaarde u dan plots dat u denkt dat u en uw zus vertrokken zijn zodat jullie niet naar Sawa zouden [moeten] gaan. Ten tweede kan er opgemerkt worden dat, volgens de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het pas in 2003 verplicht werd om de twaalfde graad in Sawa te volgen en te voltooien. Bovendien moesten aanvankelijk slechts enkele burgers in Eritrea de dienstplicht aanvatten volgens de wet 11/1991, die de dienstplicht in Eritrea regelde: vooral de werkloze jeugd werd geïnviteerd en er waren vele uitzonderingen om vrijgesteld te worden van de dienstplicht. Zo werden mensen vrijgesteld die herder waren of die te werk gesteld waren in de industrie en landbouw. Handelaars met een licentie, getrouwde vrouwen, alleenstaande vrouwen en kostwinners van gezinnen konden ook vrijgesteld worden. Pas in 1995 – een jaar na uw vertrek uit Eritrea – werd de dienstplicht opgelegd voor alle Eritreeërs van 18 tot 40 jaar.

Rekening houdend met deze achtergrondinfo, is uw verklaring dat jullie vertrokken zijn om niet naar Sawa te hoeven gaan, dan ook uiterst opmerkelijk, onlogisch en geheel ongeloofwaardig.

Het dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de door u geopperde Eritrese herkomst en nationaliteit niet weten te overtuigen. U oppert dan wel dat u van Eritrea afkomstig zou zijn en over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, maar u weet dit op geen enkele wijze te staven, noch enigszins aannemelijk te maken doorheen het geheel van de door u afgelegde verklaringen.

U blijkt zeer weinig te weten over uw eigen persoonlijke en familiale geschiedenis in Eritrea – zo gaf u eerst aan tot de Tigre-clan te behoren en daarna tot de Tigrinya-clan te behoren, daarnaast weet u praktisch niets te vertellen over uw vader noch tot welke oppositiepartij of -beweging hij zou behoord hebben, noch kan u aannemelijk maken waarom jullie vertrokken zouden zijn uit Eritrea. De kennis waarvan u wél blijkt geeft, betreft dan weer algemene kennis omtrent het land Eritrea [u kon bijvoorbeeld ook feestdagen in Eritrea opsommen (gehoorverslag CGVS, p. 29), naast de zaken die u vertelde over Sawa en zoba Debub], die op geen enkele wijze wijst op enige persoonlijke affiniteit met het land Eritrea, of blijkt geeft van enige persoonlijke band met dit land – algemene kennis waarvan niet ingezien kan worden hoe u dit dan wel allemaal zou weten, maar niets weet te vertellen over uw

eigen band met Eritrea. Zoals hierboven opgemerkt, legde u tevens tegenstrijdige en wisselende verklaringen af betreffende de vraag hoe het komt dat u bepaalde, algemene zaken betreffende het land Eritrea wél weet aan te geven. De 'vertrouwdheid' met het land Eritrea waarvan u wél gewag maakte overtuigt voorts allerminst - zoals reeds vermeld verklaarde u dat uw moeder u vertelde dat jullie uit zoba Debub afkomstig zijn, en u bevestigde dat zij de naam van deze regio reeds kende wanneer ze nog in Eritrea woonde, een geopperde 'vertrouwdheid' met Eritrea die volslagen verzonnen overkomt – immers, zoals reeds opgemerkt geschiedde deze nieuwe administratieve indeling pas in 1996, twee jaar na uw beweerd vertrek uit Eritrea samen met uw moeder. Dat uw moeder u dergelijke zaken – zaken die veranderden na jullie vertrek uit Eritrea – wél zou vertellen, maar u niets verteld zou hebben over jullie familiale geschiedenis en herkomst uit Eritrea, wordt geenszins geloofwaardig bevonden, en doet verder ernstig en fundamenteel afbreuk aan de door u beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit.

U verklaarde dat uw moeder overleed toen u acht jaar oud was en u toen Port Soedan verliet samen met uw zus (gehoorverslag CGVS, p. 10). U gevraagd waarom jullie Port Soedan verlieten, verklaarde u dat jullie ergens anders een nieuw leven wilden proberen, dat het moeilijk was met betrekking tot jullie religie [christen] omdat het [Port Soedan] islamitisch is en dat uw zus zei 'laten we het in Khartoem proberen'. U gevraagd waarom jullie ergens anders een nieuw leven wilden proberen afgezien van de religie, verklaarde u dat jullie dachten dat Khartoem een grote stad was, dat jullie daar wilden gaan leven. U gevraagd of Khartoem ook geen islamitische stad is, verklaarde u dat het inderdaad zo is, maar dat 'jullie geen andere keus hadden'. U opnieuw gevraagd waarom jullie dan Port Soedan verlieten, aangezien Khartoem ook een islamitische stad is, verklaarde u dat u weet dat ze allebei islamitisch zijn, dat jullie van plaats wilden veranderen en van de plek weggaan waar jullie jullie herinneringen hadden. U gevraagd waarom jullie van plaats wilden veranderen, verklaarde u dat jullie het daar niet goed hadden. U gevraagd wat u bedoelt, verklaarde u dat mensen van de ene naar de andere plek verhuizen om te kijken of het leven ergens anders beter is, en dat jullie dachten dat het in Khartoem misschien beter zou zijn dan in Port Soedan. U verklaarde dat uw zus op heden 27 jaar oud is (gehoorverslag CGVS, p. 12), waaruit blijkt dat ze dus zo'n 2 jaar ouder is dan u. U gevraagd hoe dat dan ging toen jullie naar Khartoem gingen, het feit indachtig dat u destijds 8 jaar, en uw zus 10 jaar, oud was, en Khartoem één van de grotere steden van Oost-Afrika is, verklaarde u dat jullie geen keus hadden, dat jullie vluchteling waren in een ander land, dat jullie daar moesten proberen te overleven en dat iemand van 10 werkt en overleeft. U gevraagd hoe jullie concreet werk, eten en onderdak vonden, verklaarde u – de vraag ontwijkend- dat jullie moeder geld had achtergelaten en dat jullie dat meegenomen hebben. U gevraagd of u concreet kunt antwoorden op de vraag hoe jullie werk, eten en onderdak kregen, verklaarde u dat u zus werkte en thee verkocht. U gevraagd hoe jullie onderdak vonden, verklaarde u dat jullie dat zelf hebben gevonden (gehoorverslag CGVS, p. 13), dat jullie de eerste twee nachten zijn blijven overnachten op een plek waar je goedkoop een bed kan huren, dat jullie dan andere Eritreeërs zijn tegengekomen en jullie dan een woning zijn gaan huren. Uw verklaringen met betrekking tot uw vertrek uit Port Soedan en uw verhuis naar Khartoem komen zéér bevreemdend over. Dat jullie wilden weggaan uit Port Soedan omdat het een islamitische stad is, weet geenszins te overtuigen gezien u zelf verklaarde dat Khartoem óók een islamitische stad is. Dat jullie wilden weggaan 'omdat jullie geen andere keus hadden' en omdat 'mensen van de ene naar de andere plek verhuizen om te kijken of het leven ergens anders beter is', komt verder ook uiterst bevreemdend over gezien u slechts 8 jaar was en uw zus 10 en u praat alsof jullie volwassenen zouden geweest zijn. Dat uw zus, op dat ogenblik zo'n 10 jaar, zou gezegd hebben 'laten we het eens in Khartoem proberen', alsof uw zus zo goed Khartoem zou kennen, komt zeer bevreemdend, onwaarschijnlijk en onlogisch over, gezien ze slechts 10 jaar was en Khartoem toch op aanzienlijke afstand ligt van Port Soedan. Uw verklaringen geven geenszins blijk van echte, reële situaties. Ook uw verklaringen over het begin van jullie leven in Khartoem zijn zeer vaag: u beperkt zich tot het feit dat uw zus thee verkocht, jullie de eerste twee nachten in een soort goedkoop hotel zijn blijven overnachten, jullie andere Eritreeërs zijn tegengekomen en jullie dan een woning huurden, wat allemaal zeer bevreemdend overkomt voor kinderen van 8 en 10 jaar. Het is zeker niet onredelijk te verwachten dat u hier uitgebreidere verklaringen zou kunnen over afleggen, des te meer gezien de uitgestrektheid van de stad Khartoem (zie kaart van Khartoem toegevoegd aan administratief dossier) en gezien jullie leeftijd.

U gevraagd hoelang u in Khartoem woonde, verklaarde u "tot uw vertrek in 2016" (gehoorverslag CGVS, p. 12). U gevraagd of er een rivier is in Khartoem, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u er nooit geweest bent. U gevraagd of u de naam weet van die rivier, antwoordde u ontkennend. U gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, verklaarde u dat u nooit bij de rivier bent geweest. Volgens de beschikbare kaart, toegevoegd aan het administratief dossier, stroomt zowel de Blauwe als de Witte Nijl door Khartoem. **Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u niet kan aangeven dat zowel de Blauwe als de Witte Nijl door Khartoem stromen, des te meer gezien u beweert gedurende zo'n 16 jaar gewoond te hebben in Khartoem.** U gevraagd of u Tuti of Toty-eiland kent, antwoordde u ontkennend.

Volgens de beschikbare kaart, toegevoegd aan het administratief dossier, is Toty-eiland het grootste eiland gelegen tussen Khartoem, Bahri en Omdurman. Dat u deze naam zelfs nog niet herkent, en u niet weet aan te geven dat de Blauwe en Witte Nijl door Khartoem stroomden, doet dan ook ernstig afbreuk aan uw beweerd verblijf in Khartoem.

U gevraagd of u water moet oversteken om in Bahri te geraken, antwoordde u bevestigend maar verklaarde u de naam van die stroom niet te weten (gehoorverslag CVS, p. 21). U gevraagd naar namen van bruggen die men moet oversteken om in Bahri te geraken, werd duidelijk dat u het Tigrinya-woord voor brug niet begreep. U geconfronteerd met het feit dat u hetzelfde probleem als uw vrouw heeft, namelijk dat u sommige woorden in het Tigrinya niet kent, hoewel u [praktisch] heel uw leven in Soedan heeft gewoond als Tigrinya-spreker, deed u er het zwijgen toe. Uiteindelijk gaf u toch aan het woord te begrijpen, maar kende u geen namen van die bruggen. U gaf aan dat de weg naar Bahri 'Kubrin' heet. Volgens de beschikbare kaart, toegevoegd aan het administratief dossier, zijn er meerdere bruggen in Khartoem over de Witte en de Blauwe Nijl, en is er een brug van Khartoem naar Bahri die de 'Blauwe Nijl-brug' heet en een brug die de 'gewapende strijdkrachten-brug' heet. **Het is opnieuw uiterst opmerkelijk dat u de namen van de bruggen niet kan aangeven, hoewel u 16 jaar in Khartoem gewoond zou hebben, en zelfs eerst het Tigrinya-woord voor brug niet begreep, hoewel er meerdere bruggen zijn in Khartoem en u als Tigrinya-spreker 16 jaar in Khartoem woonde. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verblijf in Khartom, als Eritrees vluchteling, gedurende een 16-tal jaren.**

U verklaarde dat u onder andere werkte als ober in Khartoem (gehoorverslag CGVS, p. 14). U gevraagd welke muntstukken en bankbiljetten er zijn van het pond [in Soedan] (gehoorverslag CGVS, p. 19), verklaarde u dat er een munt is van 1 Gini/Guinea [ofwel Soedanese pond] en briefjes van 2,5, 10, 20 en 50. U gevraagd of er nog andere munten zijn dan 1, antwoordde u ontkennend. U geconfronteerd met het feit dat volgens informatie van het CGVS er wel andere zijn, antwoordde u dan plots dat er ook een [munt] is van twee. U gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, dat u een ober was, dat u dagelijks in contact kwam met geld, verklaarde u dat het een **onverwachte vraag was**. U gevraagd wat u bedoelt, verklaarde u dat de munt van twee nog niet zo lang geleden is uitgebracht. U gevraagd wat er dan op de munt van 1 staat, verklaarde u dat u daar niet op gelet heeft, dat u niet gekeken heeft. U gevraagd of u weet heeft van enige afbeelding van één van de muntjes of de biljetten, verklaarde u dat er een stier en geit staat op het biljet van 50 (gehoorverslag CGVS, p. 20). **Het dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen, waarbij u enerzijds zegt dat er geen andere munten zijn dan die van 1 en u anderzijds na confrontatie zegt dat er ook nog een munt van 2 is, tegenstrijdig zijn. Bovendien is uw kennis over het geld in Soedan gebrekkig, wat uiterst opmerkelijk is gezien u verklaarde ober te zijn geweest en dus dagelijks met geld in contact moet gekomen zijn.** Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, zijn er munten in Soedan van 1, 5, 10, 20 en 50 piasters en van 1 pond. Dat u eerst slechts kan aangeven dat er maar één munt bestaat, namelijk die van 1, en daarna zegt dat er ook een munt van 2 bestaat hoewel die van 2 helemaal niet lijkt te bestaan en er daarnaast nog andere munten bestaan, en u voorts geen enkele afbeelding van een munt of biljet kan aangeven afgezien van het biljet van 50, doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf in Khartoem gedurende 16 jaren.

U gevraagd of er ooit aanvallen zijn gebeurd op Khartoem (gehoorverslag CGVS, p. 16), vroeg u zich af wat er bedoeld werd met aanvallen. U gevraagd of er gewapende bewegingen waren die de stad binnenvielen, verklaarde u "zo'n 7 jaar geleden, met Janub". U gevraagd wat u bedoelt, verklaarde u dat er een conflict was ontstaan, dat de Janub gescheiden wilden worden, maar dat u dit alleen op tv heeft gezien. U gevraagd wie de Janub zijn, verklaarde u dat het christenen zijn in Soedan. U gevraagd of er aanvallen waren op Khartoem, verklaarde u dat dat niet was in Khartoem, dat u zelf ook niets in Khartoem gezien heeft, dat de bevolking alleen bang was dat er oorlog zou uitbarsten. U gevraagd of u weet heeft van aanvallen in Khartoem, verklaarde u dat u er wel iets over zou gehoord hebben als er iets was in uw wijk of omgeving, dat u vooral bezig was met uw werk en uw leven, maar dat u niets hoorde over politieke dingen, dat u daar geen weet van heeft. U gevraagd of u de beweging 'Justice and Equality Movement' kent, antwoordde u ontkennend. **Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, vielen rebellen van de beweging 'Justice and Equality Movement' op 10 mei 2008 Khartoem aan met zo'n 130 voertuigen, waarna er fel gevochten werd in de straten van Khartoem en Omdurman, en er meer dan 220 slachtoffers vielen, waaronder een Russische piloot waarvan het vliegtuig werd neergehaald. De Soedanese televisie zond beelden uit van brandende voertuigen en lichamen op straat. Het feit dat u de beweging 'Justice and Equality Movement' niet kent en zelfs geen weet heeft van deze aanval op Khartoem waarbij een paar honderd mensen het leven lieten, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf in Khartoem.** U verwees enkel naar de Janub en u verklaarde dat dit conflict niet in Khartoem zelf was [u doelde vermoedelijk op de scheiding van Zuid- Soedan en Soedan in 2011, 'al-janubiyah' betekent 'de zuidelijke' in het Arabisch (zie informatie toegevoegd aan administratief

dossier), en/of u doelde op de vervolging van christenen in Soedan of Zuid-Soedan, zie informatie in administratief dossier]. U later [na de pauze] geconfronteerd met het feit dat er in 2008 zware aanvallen in Khartoem waren, dat het niet kan dat u dat zomaar miste, verklaarde u vaagweg dat er gezegd werd dat er iets van een benzinstation werd aangevallen, **dat jullie in Khartoem daar niets van gemerkt hebben**, dat u niet weet of het van Janub of Soedanezen was, maar dat er een conflict was van een benzinstation. Het dient opgemerkt te worden dat het ten eerste opmerkelijk is dat u eerst [voor de pauze] zei dat u geen weet had van iets dat gebeurd was in Khartoem, en dat u dan na de pauze 'een conflict van een benzinstation' vermeldde, wat nog uiterst vaag is. Het is geenszins onredelijk te verwachten dat u hier uitgebreidere verklaringen zou kunnen afleggen indien u werkelijk 16 jaar in Khartoem woonde.

U gevraagd of er ooit een avondklok is geweest in Khartoem, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p. 18). U gevraagd wanneer dat was, antwoordde u 'hoe laat ze naar binnen moeten gaan'. U opnieuw gevraagd wanneer die avondklok van kracht was, verklaarde u dat het altijd was, dat er wordt rondgegaan met paarden, dat je aangehouden kan worden en dat het rond een uur of 8,9, 10 begint. U geconfronteerd met het feit dat u zegt dat die avondklok rond 8-9-10 was, hoewel u vrouw zei dat het rond middernacht was (zie gehoorverslag CGVS H.M.M. - CG X - p. 14), verklaarde u dan plots dat het na middernacht is [voor] mensen die werken en buiten zijn, dat u tot 3 uur 's nachts werkte, en dat er niemand meer is die buiten op straat is na middernacht. Het dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen simpelweg aanpast aan de informatie die u gegeven wordt. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat er op 10-05-2008 na de aanval op Khartoem en Omdurmen [zie supra] een avondklok werd ingesteld van 17 uur tot 6 uur 's morgens, waarna de straten algauw verlaten bleken. Het feit dat u hiervan niet op de hoogte bent, en daarentegen slechts kan aangeven dat de avondklok er 'altijd' was, doet dan ook opnieuw ernstig en fundamenteel afbreuk aan uw beweerd verblijf in Khartoem.

U gevraagd of er ooit protesten waren in Khartoem (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaarde u dat er protesten waren over de Janub en protesten omdat het voedsel te veel kostte. U gevraagd wanneer dat was, verklaarde u zo'n 7 jaar geleden. U gevraagd of u in 2010 bedoelt, antwoordde u bevestigend en verklaarde u '2010 ongeveer'. U gevraagd of er protesten waren in andere jaren dan 2010, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u dat zich niet kan herinneren, dat u zich niets groot kan herinneren dat heeft plaatsgevonden. U gevraagd of er iets gebeurd is in 2013, verklaarde u dat u zich niets kan herinneren, dat u verder ook het nieuws niet volgt, dat u niet naar tv kijkt en u het niet zou weten als er iets was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 18). U geconfronteerd met het feit dat volgens informatie van het CGVS er zware protesten waren in 2013 en u gevraagd hoe het komt dat u dat niet weet, verklaarde u dat u zelf niet weet of er protesten zijn geweest, en dat u alleen 'dat van de Janub weet'. U gezegd dat het niet kan dat u zomaar zware protesten mist als u daar echt woonde in Khartoem, verklaarde u dat u niet zegt dat er geen protesten zijn geweest, of dat het er niet is, maar dat u het zelf niet weet, dat u niet geschoold bent en ook een periode of maand u zich niet herinneren, dat er dingen in brand gestoken werden, mensen wegrenden en mensen schreeuwden. U verklaarde verder dat er gezegd werd dat er iets van een benzinstation werd aangevallen, maar dat **jullie in Khartoem daar niets van gemerkt hebben**, dat er een conflict was met betrekking tot een benzinstation en dat de Janub verslagen waren. **U gevraagd wat er gebeurd is in Khartoem, verklaarde u simpelweg dat u er niets van weet.** Volgens de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, waren er studentenprotesten in december 2011 in Khartoem, waren er studentenprotesten in juni-juli 2012 in Khartoem, en waren er verder hevige massaprotesten in september 2013 die een week aanhielden, waarbij scholen, winkels en markten werden gesloten, en het openbaar vervoer werd opgeschort. Verder werd het internet ook 24 uur lang afgesloten tijdens deze protesten. Er werden enkele benzinstations in brand gestoken en de Soedanese Dokters Unie verklaarde dat er minstens 210 betogers werden gedood in Khartoem tegen 2 oktober 2013. Verder werden er honderden betogers opgepakt. Een rapport van Human Rights Watch vermeldt dat er meer dan 170 mensen werden gedood, ook kinderen, en honderden mensen gewond, gearresteerd en opgesloten werden en gevangenen het slachtoffer werden van foltering. Zodoende waren de protesten in september 2013 één van de grootste massaprotesten ooit in Soedan. Dat u dan uiterst vaag blijft over deze protesten, slechts aangeeft dat er 'iets was van een benzinstation' maar verder geenszins concreet kan zeggen wat er juist gebeurd is, en simpelweg verklaart dat jullie in Khartoem daar niets van gemerkt hebben en dat u er niets van weet, doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf in Khartoem, als Eritrees vluchteling, gedurende 16 jaren.

Gezien het ongeloofwaardig bevonden wordt dat u praktisch heel uw leven als Eritreeër in Khartoem- Soedan gewoond zou hebben, kan er derhalve ook geen geloof worden geacht aan uw beweerd Eritrese nationaliteit. Er kan immers geenszins ingezien worden waarom u zou liegen over uw verblijfplaatsen buiten Eritrea indien u werkelijk de Eritrese nationaliteit zou bezitten.

Bovendien werd uw kennis over Eritrea en uw linken met Eritrea [zoals uw etnie, kennis over uw vader en uw geboortedorp] zelf ook bevestigd en onvoldoende geacht om uw Eritrese nationaliteit geloofwaardig te bevinden. Gegeven de vaststelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde Eritrese nationaliteit, noch aan uw verblijf in Soedan, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen die u in Soedan zou gekend hebben, noch aan uw vrees ten opzichte van Eritrea. Door de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, en uw werkelijke verblijfplaats vanaf uw geboorte tot aan uw komst naar België – hetgeen de kern van uw asielaanvraag raakt - te verzwijgen, moet u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Het feit dat u uw verklaringen in de taal Tigrinya heeft afgelegd, vormt geen afdoende bewijs voor uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat Tigrinya niet alleen in Eritrea wordt gesproken – waar er zo'n 2,5 miljoen Tigrinyasprekers zijn (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), maar eveneens in een aanzienlijk deel van Ethiopië – waar er zo'n 4,3 miljoen Tigrinya-sprekers zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde een foto neer van uw vrouw, waarbij ze poseert in het kapsalon waar ze werkte en er Arabisch geschrift zou staan op de foto. Wat betreft deze foto moet opgemerkt worden dat, zelfs indien het geschrift op de foto Arabisch zou zijn, dit nog niet aantoonde dat u en uw vrouw een groot deel van jullie leven als Eritrese vluchtelingen in Khartoem hebben gewoond. Dit document weet dan ook bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de asielaanvraag van uw vrouw eveneens door het CGVS afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 september 2017 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de onderzoeksplicht.

Waar verzoeker onwetendheid omtrent Eritrea verweten wordt, geeft dit volgens hem blijk van "een miskennis van de jonge leeftijd van verzoeker op het moment van het overlijden van zijn vader, zijn bijhorend vertrek uit zijn geboorteland, Eritrea, en de dood van zijn moeder". Hij legt uit "dat hij het land verlaten heeft toen hij ongeveer 2 jaar oud was en er dus geen enkele herinnering aan heeft" en "dat zijn moeder overleed toen verzoeker slechts 8 jaar oud was (en zijn zus 10 jaar oud) en het dus niet verwonderlijk is dat hij weinig weet over de omstandigheden van het overlijden van zijn vader, tot welke oppositiepartij- of beweging deze laatste behoorde en waarom zijn moeder besloot na de dood van haar man het land te ontvluchten". Hij acht het niet geloofwaardig "dat de zus van de verzoeker - amper 2 jaar ouder - dergelijke feitjes zou hebben onthouden terwijl ze de naam van oppositiepartij en dergelijke niet heeft onthouden, voor zover deze haar al verteld zouden zijn geweest op jonge leeftijd". Hij meent verder "dat het overlijden van haar man - vader van de verzoeker - en het vluchten uit haar land, voor de moeder van verzoeker traumatiserende gebeurtenissen moeten zijn geweest" en "dat de moeder wellicht niet in staat was met haar jonge kinderen te spreken over de omstandigheden waarin hun vader om het leven kwam, noch over de precieze redenen van hun vertrek uit Eritrea".

Verzoeker is van mening *“dat verwerende partij bepaalde vragen tijdens het gehoor stelde met als enige bedoeling verzoeker op een zogenaamde leugen te betrappen”*, zoals toen hem gevraagd werd of zijn moeder en zus voor hun vertrek uit Eritrea wisten dat hun woonplaats in de zoba Debub ligt. Hij stelt dat hij *“uiteeraard niet kan weten of zijn moeder en zus “dit wisten van toen ze nog in Eritrea woonden”* en dat hij *“overduidelijk niet bedoelde dat zijn moeder en zus deze precieze naam dus al kenden van voor hun vertrek uit Eritrea”*. Volgens verzoeker is het *“nochtans perfect denkbaar dat de moeder van de verzoeker de situatie in Eritrea de jaren na hun vertrek is blijven opvolgen - gezien haar band met het land - en dat zij daarom de nieuwe naam van de regio kende en is beginnen hanteren in het bijzijn van haar jonge kinderen”*.

Hij wijt zijn onwetendheid over Khartoem omdat hij *“een ondergedoken bestaan [heeft geleid] in Soedan”*, omdat *“hij als christen in Soedan onderdrukt werd en bij buitenkomst, zelfs onderweg naar de supermarkt, werd geslagen, met stenen werd bekogeld of men zijn vrouw voor zijn ogen betaste”* en omdat hij *“geen vrijheid ervoer om de stad, met haar bruggen en rivieren, te verkennen, behalve trajecten die noodzakelijk waren om te overleven”*.

Verzoeker verwijst naar een net gepubliceerd doctoraat van T. van Veldhuizen (T. van Veldhuizen, *“Where I come from and how I got here: Assessing credibility in asylum cases”*, Gildeprint, Enschede, 2017) dat volgens hem aangeeft dat *“zelfs eerlijke mensen slechts beperkte kennis [hebben] over hun thuisomgeving”*, dat *“de vragen die doorgaans worden gesteld in asielgehoren eerlijke aanvragers niet [lijken] te faciliteren in het geven van geloofwaardige verklaringen”*, dat *“een set van directe en feitelijke vragen over het vermeende land, gebied, en de vermeende sta van herkomst wellicht niet toereikend [is] om effectief een onderscheid te kunnen maken tussen waarachtige en verzonnen herkomstclaims”* en dat *“in maar liefst 6 van de 10 zaken waarbij asiel in eerste instantie werd geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan het relaas van de asielzoeker, de persoon later toch erkend werd omdat intussen authentieke identiteitsdocumenten werden geleverd die de Eritrese nationaliteit bewijzen”*. Hij verduidelijkt dat het om asielprocedures in Nederland ging maar meent dat *“de gestelde vragen echter zeer gelijklopend met de Belgische gehoren [zijn], en in het bijzonder het gehoor in deze zaak”*.

Uit deze studie zou verder blijken *“dat het kennen van de specifieke lay-out van bankbiljetten niet bepaald relevant is”* en *“dat het onredelijk is te verwachten dat men weet wat afgebeeld wordt op bankbiljetten van het land van oorsprong, hetgeen in het gehoor van verzoeker wel verwacht werd”*. Hij benadrukt nog dat hij *“volledig ongeschoold is”*.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal de op hem rustende onderzoeksplicht niet heeft nageleefd omdat *“het onderzoeken van feitelijke elementen en informatie die worden aangereikt door verzoekende partij”* werd nagelaten. Hij klaagt aan dat *“zeer weinig aandacht werd besteed door verwerende partij aan de eigenlijke vrees voor vervolging van verzoeker”*, terwijl *“hij als Eritreeër in Soedan in constante angst leefde om aangehouden te worden”* en hij *“meermaals werd gearresteerd door de politie en soms wel tot een week lang werd vastgehouden”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat het feit dat verzoeker Tigrinya spreekt geen afdoende bewijs vormt aangezien er ook in Ethiopië Tigrinya wordt gesproken en de commissaris-generaal volgens verzoeker *“insinueert dat verzoeker afkomstig zou zijn uit Ethiopië”*, vraagt hij zich af *“waarom verwerende partij niet verwonderd is dat verzoeker Arabisch spreekt, aangezien dit geen taal is die in Ethiopië wordt gesproken”*. Hij stelt vast *“dat verwerende partij niet heeft onderzocht of verzoeker inderdaad Arabisch Soedanees spreekt en niet tracht uit te klaren hoe dit dan mogelijk is, terwijl verwerende partij tegelijk het gegeven verwerpt dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Soedan leefde”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“nietig te verklaren en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nrs. 2479/001, 95, 96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met het leven dat hij als Eritreeër in Soedan zou hebben geleid.

2.3.2. Verzoeker verklaart op 10 september 1992 geboren te zijn in Adi Merho, district Mai Mine, Eritrea, maar vanaf zijn 2 jaar in Soedan te hebben gewoond, waarvan de laatste 16 jaar in Khartoem. Verzoeker maakt echter noch zijn Eritrese nationaliteit, noch zijn verblijf in Soedan aannemelijk.

2.3.3. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat (i) hij niet eenduidig kan aangeven of zijn etnie en stam "Tigre" dan wel "Tigrinya" is (gehoor, p. 3-4); (ii) zijn moeder en zus uit eigen ervaring zouden hebben geweten dat Adi Merho in de zoba Debub ligt, met name vóór hun vertrek in 1994, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Eritrea pas in 1996 administratief werd opgedeeld in zoba's, waaronder Debub; (iii) verzoeker geheel onwetend is over hoe zijn vader is overleden en bij welke (vrijheids)groepering/beweging hij was (gehoor, p. 6); (iv) hij enerzijds stelde dat hij de reden voor hun vertrek uit Eritrea niet kende (gehoor, p. 6), doch anderzijds beweerde dat hun moeder hen mee naar Soedan nam zodat ze niet naar Sawa moesten gaan, hoewel voornoemde informatie aangeeft dat Sawa pas in 2003 verplicht werd en de algemene dienstplicht pas in 1995 ingevoerd werd.

2.3.4. De stelling in het verzoekschrift "*dat hij het land verlaten heeft toen hij ongeveer 2 jaar oud was en er dus geen enkele herinnering aan heeft*" en "*dat zijn moeder overleed toen verzoeker slechts 8 jaar oud was (en zijn zus 10 jaar oud)*" zou een eventuele onwetendheid kunnen verklaren, maar verzoeker wordt ook het afleggen van wisselende verklaringen omtrent zijn etnie en zijn vertrek uit Eritrea verweten, alsook het vertellen van zaken die niet stroken met de objectieve informatie in het administratief dossier, zoals de invoering van het verplichte jaar te Sawa. Van verzoeker kon verwacht worden dat hij, indien hij bepaalde elementen niet kon weten omwille van zijn jonge leeftijd ten tijde van hun vertrek uit Eritrea en de dood van zijn moeder, dit tijdens zijn gehoor aangeeft, wat hij echter heeft nagelaten door incoherente of foutieve verklaringen af te leggen. Bovendien is verzoekers onwetendheid over (het overlijden van) zijn vader en zijn vertrek uit Eritrea des te frappanter, gezien hij wel meent zijn moeder en zus te hebben horen praten over zoba Debub, over de rivier Alec die dicht bij Adi Merho stroomt en over dat Mai Mine op 2 uur wandelen was van Adi Merho. Dat verzoeker dergelijke informatie, ondanks zijn jonge leeftijd en die van zijn zus, wel zou opvangen, maar geen weet zou hebben van zijn etnie of van hoe zijn vader gedood werd, is niet aannemelijk, ook wanneer "*het overlijden van haar man - vader van de verzoeker - en het vluchten uit haar land, voor de moeder van verzoeker traumatiserende gebeurtenissen moeten zijn geweest*", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

2.3.5. Ook aan verzoekers langdurig verblijf als Eritreër in Soedan wordt geen geloof gehecht, gezien (i) zijn verklaringen over hoe hij als 8-jarig jongetje met zijn 10-jarige zus van Port Soedan naar Khartoem emigreerde geheel onaannemelijk zijn (gehoor, p. 12-13); (ii) hij geen rivier die door Khartoem stroomt kon noemen (gehoor, p. 12), terwijl zowel de Blauwe als de Witte Nijl er stromen; (iii) hij de naam Tuti- of Toty-eiland niet eens herkende (gehoor, p. 12); (iv) hij geen enkele brug in Khartoem kan noemen en het Tigrinya-woord voor “brug” niet leek te kennen (gehoor, p. 21); (v) zijn foutieve verklaringen over de gebruikte muntstukken en biljetten in Soedan, ondanks zijn werk als ober (gehoor, p. 14, 19-20); (vi) zijn onwetendheid over de aanval van de rebellen van “Justice and Equality Movement” op 10 mei 2018 in Khartoem (gehoor, p. 16), over de ingevoerde avondklok (gehoor, p. 18) en over de studentenprotesten in december 2011 in Khartoem, de studentenprotesten in juni-juli 2012 in Khartoem en de hevige massaprotesten in september 2013 in Khartoem die een week aanhielden, waarbij scholen, winkels en markten werden gesloten, het openbaar vervoer werd opgeschort en het internet werd afgesloten (gehoor, p. 16-18).

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zijn gebrekkige kennis over Khartoem te wijten is aan het feit dat hij “*een ondergedoken bestaan [heeft geleid] in Soedan*”, omdat “*hij als christen in Soedan onderdrukt werd en bij buitenkomst, zelfs onderweg naar de supermarkt, werd geslagen, met stenen werd bekogeld of men zijn vrouw voor zijn ogen betaste*” en dat hij “*geen vrijheid ervoer om de stad, met haar bruggen en rivieren, te verkennen, behalve trajecten die noodzakelijk waren om te overleven*”, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verklaarde dat hij in Soedan vanaf zijn 11 jaar thee verkocht en de afwas deed in Abu Hamed (“*Er was een restaurant, daarnaast een theehuis. Het is niet echt een restaurant, er zijn geen namen. Mensen eten of zitten gewoon buiten.*”; gehoor, p. 13-14), dat hij in Khartoem traditioneel huwde met zijn vrouw, dat hier een priester aanwezig was en dat er een document werd uitgeschreven (gehoor, p. 24), dat hij met haar ging samenwonen en dan als ober begon te werken (“*In een cafetaria, shisha-huis als ober. [...] Het gebouw is een bekende plaats, dat heet Africa-house, dan heet het Arkawid.*”; gehoor, p. 14), en dat hij het nieuws op de tv kon volgen (gehoor, p. 16). Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook dat hij - in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift doet uitschijnen - zich dagelijks in het maatschappelijk leven begaf waardoor hij een vrouw ontmoette en huwde, een priester kende, werkte en ook via de tv in contact stond met de Soedanese samenleving. Van verzoeker kon dan ook zeker worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven in Soedan.

2.3.7. De verwijzing in het verzoekschrift naar een doctoraat van T. van Veldhuizen en naar zijn ongeschooldheid, kan voornoemde flagrante onwetendheden en fouten dan ook niet verschonen. Het is niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld, zoals zijn directe geografische omgeving, het gebruikte geld en de lokale veiligheidsincidenten. Van verzoeker, die sinds zijn 8 jaar in Khartoem, Soedan, zou hebben gewoond, kan wel degelijk worden verwacht dat hij zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

2.3.8. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoeker niet van Eritrese afkomst is en evenmin 16 jaar lang in Khartoem, Soedan, heeft verbleven. De argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de op hem rustende onderzoeksplicht niet heeft nageleefd omdat “*het onderzoeken van feitelijke elementen en informatie die worden aangereikt door verzoekende partij*” werd nagelaten en dat “*zeer weinig aandacht werd besteed door verwerende partij aan de eigenlijke vrees voor vervolging van verzoeker*”, terwijl verzoeker “*als Eritreër in Soedan in constante angst leefde om aangehouden te worden*” en “*meermaals werd gearresteerd door de politie en soms wel tot een week lang werd vastgehouden*”, is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd “*dat verwerende partij niet heeft onderzocht of verzoeker inderdaad Arabisch Soedanees spreekt en niet tracht uit te klaren hoe dit dan mogelijk is, terwijl verwerende partij tegelijk het gegeven verwerpt dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Soedan leefde*”, antwoordt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. *In casu* heeft de commissaris-generaal de door verzoeker aangebrachte Eritrese nationaliteit en zijn beweerde jarenlange verblijf in Soedan onderzocht en deze terecht als ongeloofwaardig beoordeeld.

2.3.10. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoot noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Eritrea. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoot, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.4.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK